

Eér Eva weet, wat in die enkele seconden is geschied, heeft hij in wanhoop haar kleed gevat, verbergt zijn hoofd diep weg en nu doorsijpelt een donkere vlak de mooie stof. Toch frommelt hij 't nog in elkaar, dát mag Eva niet zien

„Hans!”

Ze tracht hem op te heffen. 't Gelukt haar, langzaam, voorzichtig.

Met de linkerhand houdt hij haar bij de japon vast, 't weefsel tot één dikke prop saamgeknepen.

Ze legt hem achterover en nu ziet ze zijn door angst en ellende misvormd gelaat. Toch ziet hij haar aan en tracht te glimlachen.

„'k Geloof niet, dat het iets beteekent! — fluistert hij. — „Doe die japon weg, zeg Eva! — eerst — toe dan!”

Hij heeft noode losgelaten. Nu ziet ze omlaag en ze gevoelt een groote walging en afgrijzen. Hij ziet het maar al te goed, en weer klinkt zijn stem zacht en iets schertsend bijna:

„Gooi maar weg — — je krijgt 'n mooie nieuwe — — — toe, ga dan!”

„O, 't is niets — 't geeft immers niet, Hans — 'k zal 't eerst uitdoen!”

Op haar kamer gekomen, ontkleedt ze zich haastig, zoo snel als ze kan. Haar arm hoog houdend ziet ze er onder door. Afschuwelijk! 't Flets blauw is dáár op dat verkreukte gedeelte akelig donker rood. — — — Schielijk toch! — Los! — Knoopjes en strikjes, weg dan! — Sieraden! — O, die rampzalige mode!

Ze is nu toch voor 't eerst in héél haar leven woedend op haar gebiedster en rukt en trekt aan de ketenen die haar binden, met woesten hartstocht. Eindelijk glijdt het kleed van haar af en valt in plooiën en kreukels waardeloos neer.

Weer even gezien naar die plek. — Ja, 't is doorgedrongen op den witten rok met kant, — dáár is 't nog vreeselijker, en eerst, als ook dit keurige kleedingstuk verwijderd is en een meer huiselijk kleed haar omgeeft, gevoelt ze zich veilig en verlost.

Nu terug naar hem en dan hulp, in Godsnaam hulp!

Even als straks ligt hij, de oogen gesloten, stil-berustend. Als de huisarts nog dien avond komt, is hij weinig verwonderd.

„'t Kan meer gebeuren,” — zegt hij — „'t is niet eens bijzonder veront-rustend; de hoeveelheid, nu maar gering, zou grooter kunnen worden. — Rustighouden!” — enz. enz.

De man der wetenschap heeft goed gezien, want drie weken later, met mooi voorjaarsweer, bezoekt de heer Van Voorst andermaal zijn kantoor, maar de reis naar een badplaats blijft evenwel in 't onzekere.

Andermaal is roof gepleegd en zijn een deel der levenskrachten heengegaan en voor goed verloren. Hij gevoelt het elken dag en maakt vergelijkingen tusschen nu en vroeger, wat hij toen kon en hem thans onmogelijk is: vèr loopen, trappenklimmen, beursbezoek! Liefst rust hij — en dan in zijn stil kantoorleven. Ja, dan gevoelt hij zich waarlijk vrij goed. Zijn werk houdt hem bezig en geeft afleiding en de bekoring der financiën is nog niet voor hem teloor gegaan.